

Kui wanna-issake sedda olli waljušte lug-
genud, watas ta weel isfienneses selle kalli
ramato sisse. Maene kuiwatas põllega sil-
mawet ja ütles siis: „Agga kust meie nüüd
peame kinni hakkama? Ei olle rahha kop-
pikast egga leiwa rasokest. Kõl ma pallu-
sin riklast meest, et ta mulle meie waewaga
tenitud palga piddi andma, agga temma ei
tahtnud minnoga teggemist tehha, ütles, et
temmal aega ei olle selletada, et ta tahtis
rutto küllasse minna. Mis peame nüüd
teggema? Ei meil polle middagi, ja lae-
nata ei tahha kegi, sest iggaüks karjub et
waene aeg.“ — Menda ta kaebas, ja silma-
weesti hakkas ueste ta kahwatand palgid
kastma.

Agga korraga löi ta näggo lahkemaks, ja
ta sai nago rõõmsamaks, ja ütles: „Mul
tulli üks nou mele, et monne päwa woime
ülle sada,“ — näitas käega piibli peäle, —
„se ramat woib meid nattoke aidata.“ —
Mart panni käe lahti tehtud ramato peäle,
löi filmad ülles, ja ütles süddamest: „Oh

Issand Jummal! Sa olled meile om-
ma taewa-sannas kinnitust ja rammu and-
nud! ei meie tahha meelt koggoni ärra hei-
ta, waid tahhame sind appi hūda ahhastus-
ses, siis sa wõttad meid peasta, et meie
peame sind kiitma.“

„Kule Mart!“ ütles wanna-emma, „min-
nema pūhhawa olli mōlder siin, näggi ja
watas sedda pibelt, kitis, et illus jämme kir-
ri, tahtis ärra osta, ja pakkus hōbbe rubla.
Ma wiiksin sedda nüüd temmale, siis meie
woiks jälle monne päwa ülle aiada, ehk Jum-
mal eddespiddi jälle aitab.“ Sedda rākis
Marri; agga Mart olli se ülle kohkund ja
ütles: „Oh Marrike! so jut käib mo südda-
mest läbbi! — Kas ma pean ka omma wiim-
se süddame kinnitusse ja rõmustaja ärra and-
ma? Wata, 40 aastat, kui mo issa ärra sur-
ri, näitas ta se kalli ramato peäle ja ütles:
„Se, mo laps, olgo sulle ifka armas, se olgo
so jallale lambiks, ja walgusseks so jalg-
te peäl, se rõmustab sind ja sadab sulle ja so
koiale õnnistust, ärgo lahkugo se sinnust!“